

recunoscută drept "Comunitatea grecească"), slujbele în limba greacă ținute în biserica "Kalinderu" ("Hanul Colței") au încetat. De atunci s-a slujit numai în românește până în anul 1954 când, această biserică a fost atribuită Comunității Bulgare din București - conform înțelegerii dintre patriarhii celor două biserici surori.

Actuala biserică a fost renovată "radical" (adică, reparație capitală) în anul 1903. A mai fost renovată după cutremurul din noiembrie 1940, precum și în 1953 - 1954 cu ocazia atribuirii ei către Parohia Bulgară din București, în urma înțelegerii convenite între fericitul întru adormire PF. Justinian, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române și răposatul Patriarh Kiril

al Bulgariei. Astfel, în ziua de 24 octombrie 1954 biserica a fost resfințită în prezența celor doi patriarhi, a soborului preoților și ierarhilor români și bulgari, precum, și a numeroși credincioși din ambele popoare ortodoxe.

Din 1954, odată cu atribuirea bisericii către comunitatea bulgară din București, biserica s-a numit Biserica Sf. Pr. Ilie Tesviteanu - "Bulgară", sau pe scurt "Biserica Bulgară".

Începând cu luna august 2008, bisericii i-a fost redată, oficial, vechiul nume de Biserica Sf. Pr. Ilie Tesviteanu - "Hanul Colței".

Sursa: Istoricul bisericii Sfântul Proroc Ilie Tesviteanu – Hanul Colței.

PROGRAMUL LITURGIC

- **Sâmbătă: 26 iulie / 18:00** – Vecernia
- **Duminică: 27 iulie / 08:00** – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Duminica a VII-a după Rusalii (Vindecarea a doi orbi și a unui mut din Capernaum)*
→ *Sfântul Mare Mucenic și Tămăduitor Pantelimon;*
Sfânta Cuvioasă Antuza

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

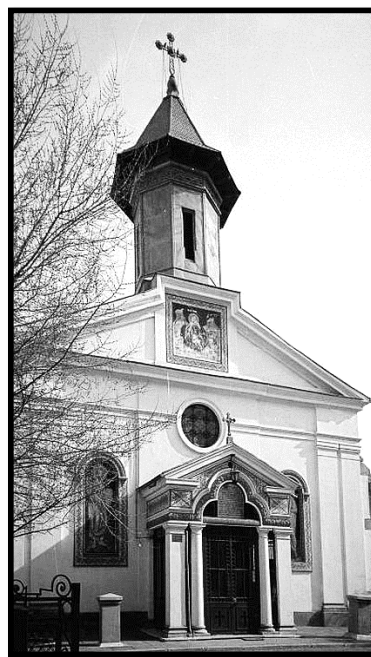
www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

*„Avem un Dumnezeu atât de bogat, cu un atât de mare Har,
iar noi trăim atât de sărăcăcios... Ne întristăm din te miri ce. E mare păcat!
Ar trebui să fim neîncetat bucuroși. Ar trebui ca viața noastră să fie neîncetat, zi de zi,
o uimire. Nu există zi în care Dumnezeu să nu ne dea o nouă simțire a vieții veșnice!”*
(Părintele Sofronie, Știu un om în Hristos, p.401)

♦ Nr. 81 / 20 iulie 2014 ♦

LAZĂR KALENDEROGLU TESTAMENT

Subsemnatul LAZĂR CALENDEROGLU, creștin, de religie ortodoxă, temându-mă de necunoscutul sfârșit al morței și având toate sănătoase, am făcut acest al meu testament prin care reglez voința mea cea de pe urmă despre toate, în modul următor:

a) Cer ertare ca om muritor și păcătos dela rude amici și cunoscuți, iertând și eu pe toți din suflet și inimă.

b) Fiindcă fii mei, după lege sunt epitropi naturali și erezi ai averei mele, și toți sunt în vârstă legiuită, din aceștia rânduiesc epitropi ai mei și executori până se va limpezi averea mea pe fii mei Nicolae, Ioan și Anastasie și consilier pe nepotul meu Mih. Efstatiadi, pe carele rog să ia parte la această epitropie a mea, până se va limpezi averea mea, și vor rămânea sus zișii mei fii Nicolae, Ioan și Anastasie, executori acestui testament al meu conform cu cele ce ordonă legea, iar îndatoririle lor sunt după cum urmează:

c) Cer cu stăruința ca înmormântarea mea să se facă în modul următor, adică: în seara zilei încetării mele din viață, corpul meu păcătos să-l ducă fără nici o pompă la Biserica Sft. Ilie, Hanul Colței, care este zidită cu cheltuiala mea și se numește Biserica lui Calenderoglu, iar a doua zi să se invite după cuviință concetățenii, să se facă după regulă prohodul meu cu un vlădică și cu preoți, și de acolo iarăși fără nici o pompă să-l ducă să-l înmormânteze la cimitirul Șerban-Vodă unde am loc cumpărat și zidit cu destule compartimente și unde este înmormântată și răposata mea soție; după ce se va depune corpul meu într-un compartiment se va pune pe el destul pământ și se va zidi intrarea

acestui compartiment, după cum s-a zidit și aceia a răposatei mele soții; iar dacă ași avea zile de trăit până la 13 Noembrie al anului 1880, atunci se va pune corpul meu cel păcătos în acelaș compartiment al răposatei mele soții; pentru că se împlinesc cei șapte ani ai încetării sale din viață, iar pe urmă să se facă toate pomenirile mele de șapte ani, după regulă, în biserica mea. [...]

Aceasta este cea de pe urmă voință a mea și dispoziția pe care o declar trecută în acest al meu original testament, scris olograf și tot cu mâna mea proprie, subsemnat de mine și având și sigiliul meu. Orice altă dispozițiune a mea anterioară celei de față ce se va găsi să nu aibe nici o putere.

București la 20 Februarie 1880
(una mie opt sute opt zeci)

L.S. Lazăr Kalenderoglu

Sursa: Arhivele bisericii Sfântul Ilie – Hanul Colței, Protoieria 3, București.

ISTORIC

Biserica Sf. Proroc Ilie Tesviteanul - "Hanul Colței" a fost ctitorită, foarte probabil, între 1668 și 1698 de către familia boierilor Doicești, cei dintâi ctitori ai bisericii Colțea, azi în incinta Spitalului Colțea.

Radu Colțea este ctitorul prezumtiv al primei biserici de pe locul Hanului Colțea. Radu Colțea este totuna cu Radul Colțea spătarul, nepotul marelui clucer Colțea din Doicești (+post 1668) și a Radei din Calotă banul Bozianu.

Pe un plan din 03 iulie 1870 privind un schimb de locuri între Eforia Spitalelor Civile și Lazăr Kalenderoglu, la N-V de actuala biserică este notat locul unde fusese vechiul altar al bisericii anterioare.

A doua biserică ctitorită de Lazăr Kalenderoglu, respectiv biserica

actuală, biserică Sf. Ilie Tesviteanul - "Hanul Colței" a fost ctitorită între 1838 și 1841 august 31 (data pisaniei). Vechea biserică – ctitorită de către Radu Colțea – a trebuit să fie dărâmată, deoarece fusese grav avariata de trei cutremure succesive: din 1802 (14/26 octombrie, zis "cutremurul cel mare"), 1829 (1 iulie și 26 noiembrie) și 1838 (23 ianuarie).

Noua biserică a fost construită ușor decalată către Sud-Sud Vest, față de amplasamentul vechii biserici. Pe locul sfintei mese a lăcașului dispărut a fost așezată o cruce purtând o scurtă inscripție.

Inițiativa construirii bisericii actuale a aparținut lui Lazăr A. Kalenderoglu, arendaș al Hanului Mănăstirii Colțea. Ctitorul era de origine din Macedonia – pe atunci încorporată Imperiului Otoman – fiind vorbitor al limbilor română (inclusiv graiul macedonean), greacă și "sârbă" (variantă sudică a limbii bulgare). De la bun început, în biserica ctitorită de el s-au utilizat două limbi cultice: greaca (elina în varianta neo-greacă) și româna.

Ulterior anului 1870, datorită unor fricțiuni în sânul comunității macedonene din București (oficial